

„Posadte se, prosím,“ pokynula jsem ke křeslu. „Přisuňte se ke krbu. Venku je pořádná zima, že?“

„Strašlivá. Ještě nikdy jsem neviděl Temži zamrznout tak, aby se na ní mohlo bruslit.“ Jak mluvil, promnul si ruce a natáhl je k ohni. Krb sice dělal, co mohl, ale v pokoji bylo i tak chladno a já hostovi záviděla posezení v pohodlném čalouněném křesle. Zima ani vlhko mě nikdy moc netrápily, až do příjezdu do Londýna, kde jsem viděla žebráka – nebo spíš jeho tělesné pozůstatky – přimrzlého k chodníku.

Zavrtěla jsem se na nepohodlné dřevěné židli za stolem, přitáhla si šátek k ramenům, promnula si ruce (ztuhlé i přes pletené rukavice, ze kterých mi čouhaly prsty) a pak jsem se natáhla pro tužku a bloček. „Doktore Watsone, je mi skutečně líto, že tu doktor Ragostin zrovna není. Zcela jistě by vás moc rád poznal. *Jste* ten doktor Watson, který spolupracuje s panem Sherlockem Holmesem, že?“

„Ano, jsem.“ Byl zdvořilý, dokonce až skromný. Podíval se mi do očí, když hovořil. „A právě jménem pana Holmesem jsem přišel.“

Srdce mi začalo bušit jako o závod, až jsem se bála, aby to můj host neslyšel. Teď už bylo jisté, že sem tento muž nepřišel jen tak šťastnou či nešťastnou náhodou.

Sem, na konzultaci k jedinému profesionálnímu hledači ztracených věcí a osob na celém světě.

Snažila jsem se znít kultivovaně, se správným přízvukem střední třídy a dokonalou úřednickou směsicí efektivity a podlézavosti. „Skutečně?“ S rukou nataženou, jako bych byla při-

pravena dělat si poznámky, jsem se zeptala: „S čím můžeme být panu Holmesovi nápomocní?“

„Slečno Meshlová, jsem si jist, že pochopíte, když vám řeknu, že bych o této záležitosti raději pohovořil přímo s doktorem Ragostinem.“

Usmála jsem se. „A já jsem si jistá, že vy, pane doktore Watsone, pochopíte, že jsem pověřena poznamenat si veškeré úvodní formality, abychom ušetřili doktorův drahocenný čas. Jsem jeho právoplatnou zástupkyní – ale vyšetřování samozřejmě vede on,“ uvedla jsem na pravou míru, abych ukonejšila jeho přirozenou nedůvěru k ženskému pokolení. „Často však sloužím jako jeho oči a uši. Tak jako vy pro pana Sherlocka Holmesem,“ dodala jsem, abych z něho nenápadně vymámila víc.

Nenápadně, aby nepoznal, jak moc ho v duchu prosím.

Prosím, prosím, musím vědět, jestli jsem uhodla správně, proč jste sem přišel.

„Ehm, ano,“ pravil doktor Watson nejistě. „Ovšem.“ Měl opravdu laskavý pohled, o to víc, když byl ustaraný. „Nejsem si však jistý – je to choulostivá záležitost – víte, Holmes neví, že jsem tady.“

Ale – copak ho můj bratr neposlal?

Spadl mi sice kámen ze srdce, ale zato mě u něj píchlo.

Poněkud netečně jsem pravila: „Na mou mlčenlivost se můžete plně spolehnout.“

„Ovšemže. Samozřejmě.“ A pak, jako bych ho ošálila svým vytrácejícím se zájmem, sevřel područky křesla a vyzpovídal se mi ze svého trápení.